ПРОЛЕТАРЕБО ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲫᲕᲔᲚᲘᲡᲐ, ᲨᲔᲔᲠᲗᲓᲘᲗ!

ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲘ

ᲒᲐᲖᲗᲘᲗ ᲒᲐᲛᲝᲥᲓᲘᲡ 1920 ᲬᲚᲘᲡ 3 ᲘᲕᲜᲘᲡᲘᲓᲐᲜ

ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲣᲠᲘ ᲞᲐᲠᲢᲘᲘᲡ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘ, ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲡᲡᲠ ᲣᲛᲐᲦᲚᲔᲡᲘ ᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲓᲐ ᲛᲘᲜᲘᲡᲢᲠᲗᲐ ᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲝᲠᲒᲐᲜᲝ

КОМУНИСТИ — ОРГАН ЦК КП ГРУЗИИ, ВЕРХОВНОГО СОВЕТА И СОВЕТА МИНИСТРОВ ГРУЗИНСКОЙ ССР

№ 40 (19182) ᲨᲐᲑᲐᲗᲘ, 16 ᲗᲔᲑᲔᲠᲕᲐᲚᲘ, 1985 ᲬᲚᲘ. ᲤᲐᲡᲘ 3 ᲙᲐᲞ.

ᲛᲝᲕᲔᲛᲖᲐᲓᲝᲗ ᲛᲘᲜᲓᲕᲠᲐᲓ ᲒᲐᲡᲐᲡᲕᲚᲔᲚᲐᲓ!

„ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲛᲬᲔᲠᲚᲝ ᲗᲘᲗᲘᲡᲘ ᲣᲖᲠᲣᲜᲕᲔᲚᲧᲝᲤᲘᲡ ᲡᲐᲛᲔᲓᲘᲪᲘᲜᲝᲡᲐ ᲒᲐᲜᲡᲐᲙᲣᲗᲠᲔᲑᲣᲚᲘ ᲐᲮᲐᲚᲒᲐᲖᲠᲓᲐᲡ ᲔᲜᲘᲜᲘᲡᲐ ᲬᲚᲘᲡ, ᲠᲝᲒᲝᲡ ᲞᲐᲠᲢᲘᲐ, ᲛᲗᲚᲘᲡ ᲮᲐᲚᲮᲘ ᲨᲔᲛᲬᲧᲝᲜᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲛᲘᲡᲐᲛᲐᲠᲗᲘ ᲓᲐᲛᲬᲧᲝᲜᲔᲑᲘᲡ ᲡᲐᲛᲠᲔᲣᲚᲝᲡ ᲛᲔᲠᲕᲔ ᲙᲠᲘᲖᲘᲡᲘᲡ ᲓᲦᲔᲔᲑᲘᲗᲐᲜ ᲓᲐᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲔᲑᲣᲚᲘ ᲡᲚᲙᲫ XXVII ᲞᲐᲠᲢᲘᲡ ᲪᲮᲝᲚᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ. ᲡᲐᲞᲘᲠᲝᲗᲐ ᲡᲐᲗᲐᲜᲐᲓᲝ ᲛᲝᲛᲖᲐᲓᲔᲑᲘ ᲛᲝᲛᲐᲕᲐᲚᲘ ᲬᲚᲘᲡ ᲒᲐᲐᲥᲢᲘᲣᲠᲔᲑᲘᲗ. ᲒᲐᲚᲘᲡᲘ ᲬᲚᲘᲡ ᲓᲐᲡᲐᲬᲧᲘᲡᲘᲗ ᲛᲝᲛᲖᲐᲓᲔᲑᲘᲡ ᲛᲘᲜᲓᲕᲠᲐᲓ ᲒᲐᲡᲐᲡᲕᲚᲔᲚᲐᲓ ᲛᲝᲛᲖᲐᲓᲔᲑᲘᲡ ᲬᲚᲘᲡ ᲓᲐ ᲡᲮᲕᲐ ᲞᲠᲝᲛᲝᲪᲘᲘᲡ ᲬᲐᲠᲛᲝᲔᲑᲘᲡ ᲞᲠᲝᲒᲠᲐᲛᲐᲡ ᲔᲚᲘᲖᲐᲑᲔᲗᲐ ᲒᲐᲜᲡᲐᲮᲘᲚᲕᲘᲡ ᲓᲦᲔᲡ ᲐᲠᲘᲡ ᲙᲘᲠᲘᲢᲘᲙᲘ.

Ჯ. Უ. ᲩᲔᲠᲜᲔᲜᲙᲝ.

ᲛᲝᲒᲖᲘᲜᲐᲕᲔᲗᲐ ᲛᲮᲐᲠᲚᲐᲛᲮᲐᲠ

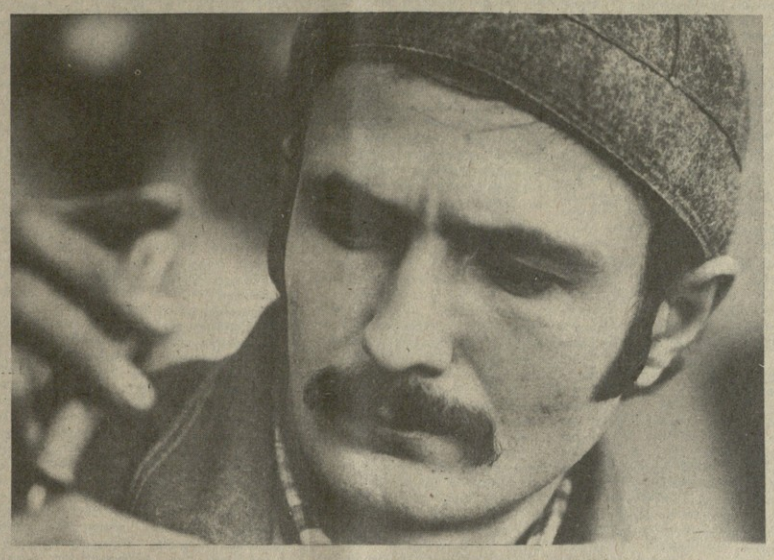

ᲡᲐᲛᲣᲨᲐᲝᲗᲐ ᲛᲐᲚᲐᲚ ᲮᲐᲠᲘᲡᲮᲡ ᲣᲖᲠᲣᲜᲕᲔᲚᲧᲝᲤᲘᲡ ᲓᲛᲐᲜᲘᲡᲘᲡ ᲛᲐᲜᲥᲐᲜᲐ-ᲢᲠᲐᲥᲢᲝᲠᲔᲑᲘᲡ ᲔᲥᲡᲞᲚᲝᲐᲢᲐᲪᲘᲝᲜᲘᲡ ᲓᲐ ᲨᲔᲣᲪᲝᲗᲔᲑᲘᲡ ᲡᲐᲛᲠᲔᲬᲕᲚᲘᲡ ᲛᲝᲛᲖᲐᲓᲔᲑᲘᲡ ᲢᲠᲐᲥᲢᲝᲠᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲛᲫᲘᲚᲔᲑᲚᲘᲡ ᲨᲠᲝᲛᲘᲡ ᲞᲘᲠᲐᲑ ᲪᲘᲒᲐᲠᲔᲢ

დისციპლინა და წესრიგი — განვითარებული სოციალიზმის მოთხოვნათა დონეზე

რესპუბლიკის პარტიული აქტივის კრება

პართლწესრიგის შემდგომი განმტკიცების საკითხები განიხილეს 14 თებერვალს თბილისში გამართული რესპუბლიკის პარტიული აქტივის კრების მონაწილეებმა. მათ გააანალიზეს შარშანდელი წლის მანძილზე სამართალდარღვევების წინააღმდეგ ბრძოლის შედეგები, განსაზღვრეს მომდინარე წლის ამოცანები, განაცხადეს, რომ საჭიროა კიდევ უფრო მტკიცედ „ოკეანეონ სოციალისტური საკუთრების ხელყოფის ფაქტები, უფრო ქმედითი გახდონ დატაცების, მექრთამეობის, სპეკულაციის პროფილაქტიკა. გაიმართა მწვავე, კრიტიკული, მომთხოვნი სკამბაასი, გამოავლინეს არსებული ნაკლოვანებები, დასახეს მათი აღმოფხვრის კონკრეტული, პრაქტიკული გზები. სამართალდარღვევის წინააღმდეგ ბრძოლა, აღინიშნა კრებაზე, საზოგადოების ყველა წევრის, თითოეული შრომითი კოლექტივის, თითოეული პარტიული ორგანიზაციისა და ადგილობრივი საბჭოს საქმე უნდა გახდეს.

პარტიული აქტივის კრება დიდხანს და გულდასმით მზადდებოდა. ჯერ კიდევ შარშან ნოემბერში პრესის, ტელევიზიისა და რადიოს მეშვეობით საქართველოს კომპარტიის ცენტრალურმა კომიტეტმა რესპუბლიკის კომუნისტებს, კომკავშირელებს, ყველა მცხოვრებს მამართა თხოვნით, გამოეთქვათ თავიანთი შენიშვნები, სურვილები, წინადადებანი განსახილველი საკითხის თაობაზე. ამ თხოვნას ბევრი გამოეხმაურა. ეს, უწინარეს ყოვლისა, მოწმობს, თუ რაოდენ აღელვებს ყველას დისციპლინისა და მართლწესრიგის განმტკიცების, დატაცებების, მექრთამეობისა და სპეკულაციის წინააღმდეგ ბრძოლის პრობლემა. მეორეც ის, რომ ეს გამოხმაურებები შეიცავს ფრთიანი ფრაზებისა და მოთხოვნების შემდგომი სრულყოფის ზუსტი რეკომენდაციები.

პარტიული ხელმძღვანელობა წარმატების საფუძველია

საქართველოს პარტიული აქტივის კრება მიმდინარეობდა სკკპ ცენტრალური კომიტეტის 1984 წლის ოიგგაოვეს თებერვლის პლენუმიდან ერთი წლის შემდეგ, რომელზეც განსაკუთრებული სიმწვავით დადგა დისციპლინის, ორგანიზებულობის, წესრიგის საკითხი.

ბოლო დროს პარტიამ განახორციელა მტკიცე ღონისძიებები, რომელთა მიზანია შრომის, საწარმოო, საგეგმო, სახელმწიფო დისციპლინის ამაღლება, სოციალისტური კანონიერების განმტკიცება. ამ ღონისძიებებმა პოვა სრულიად სახალხო მოწონება, მზრეალი მხარდაჭერა, მათ შორის ჩვენს რესპუბლიკაში, საქართველოს პარტიულ ორგანიზაციაში, სადაც თანამიმდევრული, კომპლექსური, სისტემური შუშაობა მიმდინარეობს დისციპლინის, სოციალისტური მართლწესრიგისა და კანონიერების განმტკიცებისათვის. ეს შუშაობა მოიცავს დამინისტრაციული ორგანოების საქმიანობის შედეგების ყოველწლიური და ყოველთვიური შეჯამების პრაქტიკას, რომელშაც მთლიანად გაამართლა თავისი დანიშნულება.

როგორ იქმნებოდა რესპუბლიკაში სამართალდაცვითი საქმიანობისადმი პარტიული ხელმძღვანელობის სისტემა, რა ბერკეტები ამოქმედდა და როგორ წყდება დღეს ეს პრობლემა? აქტივის კრებამ ეს შუშაობა ორ ეტაპად გაყო. პირველი მოიცავს პარტიის თბილისის საქალაქო კომიტეტის შესახებ სკკპ ცენტრალური კომიტეტის 1972 წლის ისტორიული დადგენილების შემდეგ განვლილ პერიოდს. იმ დროს საქართველოს პარტიული ორგანიზაცია პარტიულ და სამეურნეო შშენებლობაში დაშვებული სერიოზული შეცდომების შედეგების დაძლევის რთულ ამოცანებს წყვეტდა. მეოელი პარტიულ-პოლიტიკური და ორგანიზატორული შუშაობა, საკადრო პოლიტიკა მიზნად ისახავდა პარტიული ცხოვრების ლენინური ნორმების დამკვიდრებას, რესპუბლიკის ცხოვრების პრაქტიკულად ყველა სფეროში მოკალამებელი მექრთამეობის, საქმოსნების, კომბინატორების მხილებას. ამოცანა ის იყო, რომ მუშაკაცისათვის, მშრომელისათვის კეკლუ ჩაენერგათ სიკეთისა და სამართლიანობის გამარჯვების რწმენა.

საჭირო იყო განგვემტკიცებინა ეკონომიკა, დაგვეძლია ეკონომიკური და სოციალური განვითარების ძირითადი მაჩვენებლების მიხედვით საშალო საკავშირო დონისაკენ რესპუბლიკის ხანგრძლივი ჩამორჩენა, მეელი ამ წლების მანძილზე შუშაოა კლასი, კოლმეურნე გლეხობა, სახალხო ინტელიგენციია რესპუბლიკის პარტიულ ორგანიზაციას უდიდეს ნდობას უცხადებდა და ნიადაგ უჭერდა მხარს. სახელმწიფო და შრომის დისციპლინის განმტკიცებისათვის გამოზზენი პატრიოტული თაოსობა გამოიჩინეს სხვადასხვა დროს თბილისის დიმიტროვის სახელობის საავიაციო ქარხნის მუშებმა და რუსთაველმა მეტალურგებმა, გორის რაიონის სოფელ ტყვიავისა და ქობულეთის რაიონის სოფელ ხუცუბნის შრომელებმა.

იყო, რა თქმა უნდა, ამ პერიოდში სიძნელეებიც და წარუმატებლობაც. ამიტომ უფრო სისტემურად, კომპლექსურად უნდა მიედგომოდით ამ შნშენელოვანი და რთული სოციალური და პოლიტიკური ამოცანების გადაწყვეტას.

რესპუბლიკაში ნეგატიური მოვლენების წინააღმდეგ მორალურ-ფსიქოლოგიური კლიმატის შემდგომი გაჯანსაღებისათვის ბრძოლის მეორე ეტაპის დაწყება დაკავშირებულია სკკპ ცენტრალური კომიტეტის 1979 წლის „აგისტოს დადგენილების მიღებასთან, რომელიც მართლწესრიგის განმტკიცებისათვის შემდგომი შუშაობისა და სამართალდარღვევების წინააღმდეგ ბრძოლის გაძლიერების ზუსტი გრძელვადიანი პროგრამა გახდა. მეელ ამ წლების მანძილზე რესპუბლიკის პარტიული ორგანიზაცია თანამშედეგრულად ახორციელებს ამ პროგრამას. და ამას სისტემურ საფუძველზე აკეთებს.

როგორია სოციალისტური მართლწესრიგის განმტკიცებისათვის შუშაობის პარტიული ხელმძღვანელობისა და კორონდნაციის სისტემა?

სისტემის ძირითადი რგოლები პარტიის სოფლის, საქალაქო, რაიონულ კომიტეტებთან არსებული სამუშაო ჯგუფები. ეს არის საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის განყოფილებებთან, ყველა სამინისტროსა და უწყებაში არსებული ნეგატიური მოვლენების წინააღმდეგ ბრძოლის კომისიები. ეს არის სამართალდარღვევების ფაქტებზე — როგორც პარტიული, ისე საბჭოთა, კომკავშირული და სამეურნეო ორგანოების ხაზით ოპერატიული რეაგირების პრაქტიკა. და ბოლოს, ეს არის რეგიონებსა და მთლიანად რესპუბლიკაში დანაშაულების წინააღმდეგ ბრძოლის შედეგების ყოველთვიური შეჯამება.

ამ ჯგუფის წევრებს შორის მოვალეობების ზუსტი განაწილება. შექმნილი სისტემა ეფექტიანად, ნაყოფიერად მოქმედებს, მუშაობს. მისი მეოხებით ხუთი წლის მანძილზე ოპერატიული ვითარების გარკვეული სტაბილიზაციას მივაღწიეთ, თავიდან ვიცილებთ სერიოზულ გარღვევებს. მთელი რიგი მნიშვნელოვანი მაჩვენებლების მიხედვით შეინიშნება შესამჩნევი გაუმჯობესება. 1979 წელთან შედარებით შემცირდა მკვლელობისა და მკვლელობის მიზნით თავდასხმები, სხეულის მძიმე დაზიანების, ყაჩაღური თავდასხმების, ძარცვის, პირადი ქონების ქურდობის, მთ შორის ბინის გატეხვების, არასრულწოვანთა შორის სამართალდარღვევების რიცხვი. დამტაცებლების, სპეკულანტების წინააღმდეგ ბრძოლის გაძლიერების შედეგად გამოვლინდა სოციალისტური საკუთრების დატაცების, მექრთამეობის, სპეკულაციის მეტი ფაქტი. რესპუბლიკაში შემცირდა ავარიები, შესამამისად ნაკლები ადამიანი დაშავდა საავტომობილო ავარიებში.

ყოველივე მიღწეული დისციპლინისა და სოციალისტური მართლწესრიგის განმტკიცებისათვის პარტიული ორგანიზაციების, უწინარეს ყოვლისა ისეთი პარტიული კომიტეტების შუშაობის სისტემაში, დაკვირვებული, თანამიმდევრული შუშაობის შედეგია, როგორიც არის თბილისის, რუსთავის, ქუთაისის სპალაკომი, ზესტაფონის, ახმეტის, მაიაკოვის რაიონული კომიტეტები.

ღრმად და სერიოზულად მუშაობენ ამ პრობლემებზე საოლქო პარტიული ორგანიზაციების ხელმძღვანელები, რის შედეგადაც მთლიანად რამდენიმე გაუმჯობესდა საქმის ვითარება აფხაზეთის ასს და აჭარის ასს რესპუბლიკებში, სამხრეთ ოსეთის ავტონომიურ ოლქში.

განსაკუთრებით უნდა გამოვყოთ დედაქალაქის პარტორგანიზაცია. პარტიის თბილისის საქალაქო კომიტეტი, საქალაქო საბჭოს აღმასკომი, რაიონული კომიტეტები შემოქმედებითად უდგებიან საზოგადოებრივი წესრიგის განმტკიცების საკითხთა გადაჭრას, პოულობენ მეშუობის ისეთ ფორმებსა და მეთოდებს, რომლებიც შეესაბამება ქალაქის პირობებსა და თავისებურებებს. უკეთ წყდება სამართალდარღვევების სოციალური პროფილაქტიკის საკითხები შრომითს კოლექტივებში, სადაც ორგანიზატორული და პოლიტიკურ-აღმზრდელობითი მეშუობის ფორმა მარტო დისციპლინისა და წესრიგისათვის თითოეულის პასუხისმგებლობის ამაღლება, არამედ წარმატებული მუშაობისა და სრულფასოვანი დასვენების შესაბამისი პირობების შექმნა. გამოიძებნა საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით სამართალდარღვევების თავიდან აცილების ეფექტიანი ფორმა, მთელი ამ მუშაობის ცენტრი გახდა მიკრორაიონების საბჭოები.

რესპუბლიკაში გაძლიერდა მომმხოვნელობა სამართალდაცვითი ორგანოებისადმი. ვლინდება პარტიული ზრუნვა იმისათვის, რომ აღმინისტრაციული ორგანოები განმტკიცდეს საქმით შემოწმებული კადრებით, მაღლდა სახალხო რაზმეულების როლი საზოგადოებრივი წესრიგის დაცვაში.

ამგვარად, ყველა საფუძველი გვაქვს ვთქვათ, რომ დისციპლინის განმტკიცება, სოციალისტური მართლწესრიგის უზრუნველყოფა ნამდვილად პარტიული საქმე, უპირველესი საქმე გახდა. და ეს რესპუბლიკაში შექმნილი პარტიული ხელმძღვანელობის სისტემისა და სამართალდაცვითი მუშაობის კოორდინაციის მარტივი ნაყოფია და ცხოველურნარიანობის საუკეთესო დადასტურებაა, რაც საშუალებას გვაძლევს მოდამ ვფუოზდეთ ვითარებას, ესაზღვრეოდეთ სამართალდაცვითი საქმიანობის ამოცანებსა და ძირითად მიმართულებებს თითოეულ რეგიონში და მთლიანად რესპუბლიკაში.

და ამ დარგში ძვრებმა უწინარეს ყოვლისა ნაყოფიერი გაკეთება მოახდინეს საწარმოო საქმეებზე, საზოგადოებრივ ცხოვრებაზე, ადამიანებს ყუნებაგანწყობილებაზე.

გადამჭრელი ღონისძიებები, რომელსაც რესპუბლიკის პარტიული ორგანიზაციები და ადმინისტრაციული ორგანები ახორციელებენ საზოგადოებრივი დოგლათის დამტაცებლების, მექრთამეების, სპეკულანტების წინააღმდეგ ბრძოლაში, პირდაპირ არის დაკავშირებული ჩვენი ეკონომიკის საწარმოო მაჩვენებლებასთან. სწორედ ამით ვლინდება ეკონომიკური და სოციალური პროგრესის ურთიერთკავშირი.

ეს ურთიერთკავშირი ცხადად შეინიშნება გასული სამეურნეო წლის შედეგებზე მიხედვით. 1984 წელს სარეწეველი წარმოების გეგმა 102,6 პროცენტით შესრულდა. გეგმის გადაჭარბებით წარმოებულია 277 მილიონ მანეთისაზე მეტი პროდუქცია მაშინ, როცა სოციალისტური ვალდებულებებით 100 მილიონი მანეთისა იყო გათვალისწინებული. გეგმით გათვალისწინებული 5,3 პროცენტის ნაცვლად 6,3 პროცენტი შეადგინა სამეურნეო წარმოების მატების ტემპმა. შესრულებულია სახალხო მოხმარების საქონლის წარმოების გეგმა. მნიშვნელოვანი გადაჭარბებით შესრულდა შრომის ნაყოფიერების ზრდის ვალდებულებანი: ეს მაჩვენებელი დამატებით 3,4 პროცენტით გაიზარდა ვალდებულებებით გათვალისწინებული ერთი პროცენტის ნაცვლად. სამრეწველო პროდუქციის მთელი მატების 80 პროცენტი მიღწეულია შრომის ნაყოფიერების ზრდის გზით. შესრულდა ხარისხისშენიანი პროდუქციის გამოშვების ვალდებულება.

კარგად დაამთავრეს ხუთწლედის მეოთხე წელი აგროსამრეწველო კომპლექსის მუშაკებმა. მრავალი წლის მანძილზე პირველად ჩაბარეს სახელმწიფოს 577 ათასი ტონა ხარისხოვანი ჩაის ფოთოლი, მოკრიფეს 915 ათასი ტონა ყურძენი და 350 ათასი ტონა ციტრუსი (სახელმწიფოსათვის ციტრუსების მეყიდვის ხუთწლიანი გეგმა ვადამდე შესრულდა), მოიწეულ იგრეთვე 700 ათასი ტონა ხილი და 614 ათასი ტონა ბოსტნეული.

დადებითი ძვრები მოხდა კაპიტალურ მშენებლობაში. საცხოვრებელი სახლების მშენებლობის გეგმა 101,4 პროცენტით შესრულდა. წინა წელთან შედარებით საკაპიტალიაციოდ გადაიცა 61 ათასი კვადრატული მეტრით მეტი საცხოვრებელი ფართობი.

გაუმჯობესდა ტრანსპორტისა და კავშირგაბმულობის შუშაობა. კიდევ უფრო განვითარდა ეკონომიკის სხვა დარგები.

გაწეული დიდი შუშაობა, და იგი ჩვენი შუშაობა კლასის, კოლმეურნე გლეხობის, სახალხო ინტელიგენციის, საბჭოთა საქართველოს ყველა მშრომელის გულმოდგინე, გმირული, ქეშმარიტად თავდადებული შრომის შედეგია, რესპუბლიკისა, რომელსაც ხელიზედ მეთორმეტედ მიენიჭა სრულიად საკავშირო სოციალისტური შეჯიბრების შედეგების მიხედვით სკკპ ცენტრალური კომიტეტის, სსრ კავშირის მინისტრთა საბჭოს, საკავშირო პროფსაბჭოს და სრულიად საკავშირო ლენინური კომუნისტური ახალგაზრდა ლენინური კომუნისტური ახალგაზრდა ლენინური კომუნისტური ლიგის ცენტრალური კომიტეტის გარდამავალი წითელი დროშა.

ამიგვად, ყველა საფუძველი გვაქვს ვთქვათ, რომ საქართველოს სახალხო მეურნეობამ წარმატებით დაამთავრა მეთერთმეტე ხუთწლედის მეოთხე წელი და მის დამამთავრებელ წელს ეს წარმატებები დამკვიდრდება და გამრავლდება.

შეჯამებულია რესპუბლიკური სოციალისტური შეჯიბრების შედეგებიც. გამარჯვებულებს მიენიჭათ საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის, საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოს, საქართველოს პროფსაბჭოსა და ალკკ ცენტრალური კომიტეტის გარდამავალი წითელი დროშები. არის ქალაქები და რაიონები, რომლებიც თავიანთი ეკონომიკური და სოციალური განვითარების შედეგების, მეურნეობრიობის ძირითადი მაჩვენებლების — წარმოების მოცულობის ზრდის, პროდუქციის ხარისხის გაუმჯობესებისა და სხვა პარამეტრების მიხედვით იყვნენ ლიდერებს შორის. მაგრამ სოციალისტური შეჯიბრების გამარჯვებულთა სიაში ისინი არ არიან, და ეს იმიტომ, რომ შარშან ისეთ რეგიონებში, როგორიც არის ქუთაისის ავტომობილების რაიონი, თბილისის ლენინის რაიონი, ბაღლის, გურჯაანის, კასპის, თელავის, თეთრი წყაროს, ქარელისა და სხვა რაიონები გაუფრესდა დამნაშავეობის წინააღმდეგ ბრძოლის მაჩვენებლები, მოხდა დიდი დატაცებები, გაუარესდა აღმინისტრაციული ორგანოების მუშაობა, დაშვებულია სოციალისტური მართლწესრიგის სერიოზული დარღვევები.

ეკონომიკა და მართლწესრიგი ერთმანეთისაგან განუყოფელია. გამარჯვებულთა შორის ვერ იქნება ქალაქი ან რაიონი, სადაც გაუარესდა ოპერატიული ვითარება, შეიარყა დისციპლინა.

ეკონომიკური და სოციალური პროგრესის ურთიერთკავშირი, რომლის განმტკიცებაც მოგვიწოდა სკკპ XXVI ყრილობამ, გამოხატულია მარტივი და მისაწვდომი და ყველასთვის გასაგები ფორმულით: უკეთ რომ ვიცხოვროთ, უკეთ უნდა ვიმუშაოთ.

მაგრამ უკეთ ვიცხოვროთ — ეს მარტო იმას რადი ნიშნავს, რომ ვიღებდეთ დიდ ხელფასს, ეს ცნება არ ეფარდებოდეს ეკონომიკურ ინდიკატორებს. ეს ნიშნავს, ერთ-ერთ, ალბათ, ყველაზე მნიშვნელოვან ინდიკატორ, ეს ნიშნავს, ეს ცნება არ ეფარდებოდეს ეკონომიკურ ინდიკატორებს. ეს ნიშნავს, ეს ცნება

დისციპლინა და წესრიგი—განვითარებული სოციალიზმის მოთხოვნათა დონეზე

(დასასრული)

საქმეებული არ იყენენ საზოგადოებრივად სასარგებლო შრომით. კრებამ პარტიის ბოლნისის რაიკომის პირველი მდივნის ამხ. თ. ი. ბაზარაძის უყურადღება მიაპყრო ასეთი მდგომარეობის შეუწყნარებლობის და მოითხოვა განახორციელოს ყველაზე გადამჭრელი ღონისძიებანი, დაამყაროს ჯეროვანი წესრიგი რაიონში.

მუქახოროთბანთან დაკავშირებული მიგრაციული პროცესები. კონტროლის უქონლობა, ანტისახელმწიფოებრივი პოზიცია მეალონი რიგი ხელმძღვანელებისა, თვალს ხუჭავენ მუქახორების პარაზიტულ ცხოვრებაზე, თვეების მანძილზე შინ რომ არ არიან და იმყოფებიან რესპუბლიკის ფარგლებს გარეთ, ხშირად იწვევს იმას, რომ ეს სამართალდამრღვევები „საგანტროლოდ მოგზაურობენ“ კვეყანაში.

ახლახან მოსკოვში დაკავეს დამნაშავეთა ჯგუფი, რომლებიც იტაცებდნენ ავტომანქანებს და ყალბი საბუთებით ყიდიდნენ საბჭოთა კავშირის სხვადასხვა რეგიონში. რამდენიმე მსჯავრდებული ჩვენი რესპუბლიკის მცხოვრებია. ამ ბოლო დროს მოსკოვში გამოავლინეს რამდენიმე თავხედური დანაშაული ჩვენი რესპუბლიკის მცხოვრებთა მონაწილეობით. დაკავებულია ასამდე კაცი. ძირითადად ესენი არიან ოფიზრების ასსრ, ქალაქების თბილისის, ქუთაისის, ზუგდიდის, ჩხოროწყუს, ცხაკაის, წალენჯიხის, თელავის, მახარაძისა და მთელი რიგი სხვა რაიონების მცხოვრებლები.

შესაბამისი პარტიული კომიტეტების, სახალხო დეპუტატთა საბჭოების აღმასკომების, შინაგან საქმეთა სამინისტროს ხელმძღვანელები ვალდებული არიან ამ საქმეში დაამყარონ ჯეროვანი წესრიგი.

აქტივის კრებაზე დიდი ყურადღება დაეთმო „მოშბაბაშეობის“ პრობლემას. იმის შედეგად, რომ უკანასკნელი წლების მანძილზე განხორციელდა არა მარტო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი ღონისძიებანი, არამედ, პირველ რიგში გაუმჯობესდა მოსახლეობის შრომითი დასაქმება, საეკსპლოატაციოდ გადაეცა ახალი საწარმოო სიმძლავრეები და ა. შ., რესპუბლიკის მცხოვრებთა მიგრაცია მის ფარგლებს გარეთ რამდენადმე შემცირდა. 1979 წელთან შედარებით „მოშბაბაშეთა“ რიცხვი შარშან ორჯერ და მეტად შემცირდა.

მაგრამ ისეთ რაიონებში, როგორიც არის წალკა, დმანისის, ბოლნისის, ახალციხის, თეთრი წყაროს და სხვა რაიონები, ეს საკითხი ჯერ კიდევ მწვავედ დგას.

მოხსენებასა და გამოსვლებში მწვავედ იყო დაყენებული ნარკომანიის, უწესრიგო ყოფილა, ნარკოტიკულ ნივთიერებათა გამსაღებლებისა და რეალიზატორების წინააღმდეგ ბრძოლის გაძლიერების საკითხები. მაგრამ განხორციელებული ღონისძიებანი აშკარად საკმარისი არ არის. ამიტომ ეს ღონისძიებანი ყველაზე კარდინალური უნდა იყოს. იუსტიციის სამინისტრომ სხვა სამართალდაცვითი ორგანოების, საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის ადმინისტრაციული ორგანოების განყოფილებასთან არსებულ სამეცნიერო-საკონსულტაციო საბჭოში შემავალი თვალსაჩინო მეცნიერი იურისტების მონაწილეობით შეიმუშავა წინადადებანი ნარკოტიკულ ნივთიერებათა დაშბადებისა და გასაღებისათვის სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობის გაძლიერების შესახებ.

ამასთან კანონმდებლობის გამაკაცრების ვერავითარი ღონისძიებანი ვერ გამოიღებს სასურველ ნაყოფს, თუ არ იქნა უზრუნველყოფილი ნარკომანიის წინააღმდეგ ბრძოლისათვის პარტიული, საბჭოთა, სამართალდაცვითი, კომაკავშირული ორგანოების, სახალხო განათლებისა და ჯანმრთელობის დაცვის ორგანოების ერთიანი ფრონტი. ამ ფალანგიზრისით ეფექტიანი ღონისძიებანი შეიმუშავეს პარტიის თბილისის საქალაქო კომიტეტში. ადგილ-ადგილ ბოლო ორ-სამ წელიწადში ეს საქმე ცოტა ნაკლებ ყურადღებას ექცევა. ეს ალბათ ადამიანური ფაქტორის ბრალია. ეს ფაქტორი ბევრ ადგილას ამ საქმეში ადამიანურ ფაქტორად ქცეულა

15 თებერვალი ● საკავშირო იუწყება

გმოგვენ გირთვულ სიკვდილს

საბჭოთა კავშირი თანამშრომლურად ილაშქრებს ყოველგვარი იმ ცდის წინააღმდეგ, რომ დაარღვიონ არსებული საშეიარო წონასწორობა, ებრძვის თანასწორობისა და თანაბარი უშიშროების საფუძველზე ბირთვული და ჩვეულებრივი შეიარაღების არსებულების რადიკალური შემცირების საკვის, საყოველთაო და სრული განიარაღებისა და ბირთვული იარაღის ლიკვიდაციისათვის. ასეთია საზღვარგარეთის მასობრივი ინფორმაციის საშუალებების მახალების, სხვადასხვა ქვეყნის პოლიტიკური და საზოგადო მოღვაწეების გამონათქვამების ლაიტმოტივი, რომელსაც განმარტავენ სკკპ ცენტრალური კომიტეტის ენერალური მდივანის, სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის თავმჯდომარის კ. უ. ჩერნენკოს პასუხს არგენტინის მოძრაობის „ცივილცხლისათვის ასთა მოწოდების“ მიმართვაზე.

„მოსკოვი“ გმობს ბირთვულ სიკვდილს“, „კოსმოსს მხოლოდ და მხოლოდ მშვიდობიანი მიზნით უნდა ვიყენებდეთ“ — ასეთი სათაურებით აქვეყნებს დოკუმენტს ბუენოს-აირესის პრესა. როგორც გაზეთი „კლარინი“ აღნიშნავს, სსრ კავშირმა უკვე იკისრა ვალდებულება — პირველმა არ გამოიყენოს ბირთვული იარაღი და ეს კონსტრუქციული. პოზიცია მიღწეულ გაგრძილებელი ერების ორგანიზაციის წევრი სახელმწიფოების დიდმა უმრავლესობამ. სსრ კავშირმა ამერიკას შეერთებულ შტატებს და სხვა ბირთვულ სახელმწიფოებს შესთავაზა იკისრონ ასეთივე ვალდებულება. მაგრამ მოსკოვის დაყენებული მოწოდება დღემდე უპასუხოდ რჩება.

„ტიემპო არხენტინო“ მაღალ შეფასებას აძლევს საბჭოთა წინადადებას, რომ შესაბამისი საყოველთაო მორიგების შემთხვევაში სახსრების ნაწილი, რომელიც გამოთავისუფლდება სამხედრო ხარჯების შემცირების შედეგად, მოვახმაროთ განვითარებადი ქვეყნებისათვის დახმარების გაწევას. მაგრამ აქაც საქმე წინ ვერ მიდის დასავლეთის სახელმწიფოთა

ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲡᲘᲪᲝᲪᲮᲚᲘ ᲛᲔᲖᲘᲡ ᲡᲐᲡᲬᲝᲠᲘᲐ

თანაგრძნობით იკითხება ჯანსუფ ჩარკვიანის ნებისმიერი პოემა. მათში ყოველთვის ზედმეწევნით ზუსტად არის ნაპოვნი უმთავრესი სამეზლის ინტონაცია. ისევე, როგორც ლირიკული პოემების უმრავლესობას, მის პოემასაც არ გააჩნია მკაცრი, კანონიკური სტრუქტურები ავტორი სიუჟეტი და ფაბულა, მაგრამ მაინც ამ პირველი სტრიქონებიდან-ვე იგრძნობა, რისადმი მიპყრობილი პოეტის გულისყური, რა აწუხებს, რა აფორიაქებს, სათაკენ იმზირება... და აპყრობილ, ისევე, როგორც ყოველთვის ხდება მის პოეზიაში, პოეტური ზროვენების ეკვა ხატი და ყველა ფრთავაშლილი წარმოსახვა სამშობლოს „დამფოფინებს, სამშობლოს თანეგრძნობს და ჭირისუფლობს:

„საკუთარ თავში ბევრჯერ შემშლიხარ
და იმედივით ბევრჯერ მეახლე“
(„ღია ბაქრათი“).

ჯანსუფ ჩარკვიანის პოემათა მხატვრული ატმოსფერო არასოდეს არ არის მშვიდი, გაწონასწორებული, თავიდან ბოლამდე ერთი რიტმიკით დაწერილი. მის პოემაში ზხარად შემოდის სხვადასხვა თემატიკური მოტივი, რომლებიც თავის შესატყვის ფორმას, სიტყვიერ სამოსს, ინტონაციას მოიყოლეს.

ჭეგელი ამბობს, რომ ეპიკური პოეზიის შინაარსი „ეროვნული ცხოვრებაა“. ეპიკური სამყაროს საფუძველია აუცილებლობა ზოგადეროვნული საქმისა, რომელშიც ერის სულიერი სიმდიდრე აისახება. ჯანსუფ ჩარკვიანის პოემებშიც უმთავრესი სწორედ ეროვნულ ენერგიაზე ფიქრი და ზრუნვაა. ამ თვალსაზრისით განსაკუთრებით საგრძნობია ის მარადიული, განუწყვეტელი სიფრთხილე, რითაც მისი პოემების ლირიკული გმირი მესაზღვრის სიმკაცრითა და ერთგულებით ფარავდა სამშობლოს:

„რაღდენი კარვი კაციც
წვიდა,
იმდენჯერ ფხიზლობ შენ, ნემო ხალხო“.

(„ღია ბარათი“).

თავის ერთ-ერთ ადრეულ პოემაში „მეფეკვერ, მზე მიდის“ ეპიტი ასე მიმართავს სამშობლოს: **„ეგზალმა, რომ უცვე არ შეგვაშინე და არ გვინარილ ზღაბი კენჭვეთ“.** ჯაბუკობის ფროდან მოკიდებული, მაღლიერების ეს გრძნობა არასოდეს ტოვებს პოეტს, რადგან იცის, რომ ყველაზე ძვირფასი, რაც კი ადამიანს გააჩნია, სიცოცხლეა.

ჯ. ჩარკვიანის პოემებში ყოველთვის ძალიმად ფეთქავს ის ბეჭედეული ნერვი, რომლითაც ჩვენს ისტორიულ წარსულთან ვართ დაკავშირებული. მართალია, ეს ნერვი ყოველთვის პოეტური მეტაფორებითა და ხილვებით არის შენიღბული, მაგრამ როგორც კი რაიმე სერიოზული საფრთხე, საშიშროება ელოდება მაშელს, დღევანდელ საქართველოს, ეს ნერვი მაშინვე ავადმყოფურად ღიზიანდება, ფერს იცვლის, და, სამედიცინო გამოთქმას რომ დავესესხოთ, მიმდინარეობს პოეტის ინთენციონ პროცესი; ზესაბამისად იცვლება პოეტური სინტაქსი, რიტმიკა, ინტონაციაა. და ამ დროს ხდება, ეროვნული ზეხედვით, უცნაური, მაგრამ მხატვრული ლოგიკის წყალობით ზებენბრილი რამ—ერთბაშად, ერთ წამში იცვლება, იმსხვრევა დროისა და სივრცის თვალუწვდენელი სამანები, ისტორიული ბეჭედნი ისევე ფქტური მონაწილენი ხდებიან ამ საკანგაშო პროცესისა, როგორც ჩვენი თანამედროვე ადამიანები.

ჯანსუფ ჩარკვიანის პოემათა ლირიკული გმირი ზზრად თავის სათქმელსა და სატკივარს სწორედ რომ ისტორიული პირის არსებაში, მის ცნობიერებაში გარდატეხილსა და გამოვლენილ გვიჩვენებს, რის შედეგადაც კიდევ უფრო ხელშესახები და ძვირფასი ხდება სამშობლოს გრძნობა, ბა, კიდევ უფრო ძლეოდა ფ ზეიზრდება თავისუფლებისადმი სწრაფვა და ლტოლვა:

„ვაი მამულო, რამდენს ბვნონა,
ვისაც სიტყვა არ აუწონია,
რომ საქართველოს ნამზნელ
გოლიათს, ხმალამოღებულს არ
უბრძოლია.
მივგრუხუნობდით და
მივუზვავობდით, ყველა
საკვდილთან შენახვედრია,
თავისუფლება ისე არ მოდის,
თავისუფლება ლომთა
ხვედრია“.
(„ჯაკვის თორანი“).

ამ სტრიქონებში კარგად ეგრძნობა ქართველი ხალხის ფიზიკური და, უპირველეს ყოველისა, სულიერი გამოცდილება.

არსებობს ისეთი მარადიული და ამავე დროს, ისეთი შეჩვეული ცნებები, რომელთა გამოხატვა და რომლებზე წერაც, ერთისა და იმავე დროს იოლიც არის და ულარესად რთულიც. სწორედ ასეთი მაღალი ცნება გახლავთ სამშობლო. ჯ. ჩარკვიანის მარადიული მოჯურეველი მილიონჯერ აუხსნია სამშობლოსათვის სიყვარული, მილიონჯერ მაინც შეუფიცავს მისთვის ერთგულება და, როგორც ეს ჭეშმარიტ პოეტს ეკადრება, არასოდეს გამხდარა მოსაწყენი. მის მდიდარ ფანტაზიას არასოდეს გამოუკეთია სასიყვარულო ფერები, ულამაზესი ტროპები...

უფრო ზზრად სიყვარულს გამეფლვენება პოემის დასაწყისშიც ენერგიულად, დინამიკურად ხდება. თითქოს შემოქმედმა ერთბაშად ჩაისუნთქა ულრანი ტყის პაერი, თითქოს გრძნობს, წინასწარ იცის, რომ გასაკეთია გრძელი გზა, ტროპული აზროვნების უსიერ ტალღებში კარგა ხნით მოუწევს ხეტიალი და წინასწარ მოიმარაგა ყანგბადი: **„ეე საქართველოს ცაზე ვრაფდი-ბი და ვარსკვლავები ქიმებს იმტკრევენ. დაყოფდნი თავზე ვაფრები და ზე მისხენენ მწვანე ფოცვებთან“.** ჯანსუფ ჩარკვიანინ კომპოზიტორივით ეჭერს სმაყრის ორკესტრში ნებისმიერი საკრავის ბგერას. გასაოცარია მისი მუსიკალურობა განსაკუთრებით მაშინ, როცა იგი დამოუიდებელთათა ინტონაციებს გადმოგვცემს. მუსიკალური სმენისა და ვირტუოზული ტუქნიკის წყალობით იგი თითქოს პირდაპირ, გაუცნობიერებლად იქერს ამ ბგერებს, ქმნის გლოკას, სიხარულს, ალმაფრთის, სიფრთხილის, ჩაძინების, გამოფხიზლების მუსიკალურ ინტონაციებს. ამიტომ არის, რომ მის პოემებში დღისა და ღამის ალსანელი უბრალოებით ენაცვლებიან ერთმანეთს დრამატული დიალოგები და სამგლოვიარო მოტიეები, ჩახჩახა, მზისფერი პეიზაჟები თუ „ქარში დახეული დრონები“, ხალხური სატრფიალო ინტონაციები თუ პუბლიცისტური რეჩიტატივები. ამ თავმრუდამხვევი მონაცვლეობით განსაკუთრებით გამოირჩევიან პოემები: „რწმენის ქედილი“, „ჯაკვის თორანი“, „გაფრთხილება“...

ოპტიმიზმები ჯ. ჩარკვიანის შემოქმედებაში ქართული ხასიათის ომანტიტურ პოეტურ ჰიპეტბოლად წარმოჩინდება. „ბორობესა ქმია ეკთილამ“ — აი ქართული სულის ოპტიმიზმის ეამმატაეული კლასიკური ნიშეი. ჯ. ჩარკვიანის შემოქმედებაში ამ ოპტიმიზმის საკვირისა პოეტური ვარიანტებია გაცსადებული. აქ, მისივე სიტყვებით რომ ეთქვათ, მუდამ „ზზისფერი პაროსანებიანი“ ოკანებია და ითრგუნება ბოროტება. ოპტიმიზმი ჯანსუფ ჩარკვიანის შემოქმედებაში არ არის საგანგები, გამეზზული და, ამდენად, არც გარკვეული ფუნქციის მატარებელ ბაბკვრულ ელემეტტად აღიქმება. ოპტიმიზმი გაიაზრება როგორც იმედი, როგორც ქართული ხასიათის, ქარიფული ბუნების თანდაყოლილი უძლეურესი ინსტინქტი:

„ეერე გულს შეეცვლილო,
ეერე ბზას შეეცვლილო,
ჩვენი სიცოცხლე მზის
სასწორია,
ამა თქვენ იცით, ამა თქვენ
იცით, ზეზვა და ზურაბ,
მირზა, ზოია.“
(„ჯაკვის თორანი“).

როგორც პოეტი ჯ. ჩარკვიანი მთელი თავისი ტალანტითა და შესაძლებლობებით უშურველად იხარჯება, მაგრამ თვით უნეტარესი შემოქმედებითი თაფდადეწყების ყამსაც კი არ ტოვებს „ხმა იდუმალი“, ანუ ის მაღალი, მოკალაკეობრივი, ადამიანური, მამულიშვილური სიფხიზლე, რომელმაც დიდ პოეტურ ტალანტთან ერთად შექმნა მისი ბრწყინვალე პოემა „რწმენის კედელი“. ამ პოემაში გაბედულად გასისვერისათვის საგანგაშო ზარების რეკვა. ამ განგაშის ასატეხად იგი ისტორიულ სბურაველში გადაეფულ ეპოქებს კი არ გადასწვდა, არც მაინდამაინც ჩვენი ტაძრების მყუდროება დაარღვია, არაშედ ეკთილშობილი ამრეკვიანი პირფაარ ჯზებზე დაუხვდა, დაუდარაფდა უკანონდ აკრილ ხალხს, მარხილში, ურემში, გემსა თუ თვითმფრინავში ჩასვენებოდა, მგზავრთა მოშვებულ კიდურებს ჭიქერ მიეჯრა, შეახეჭრია და სასოწარკვეთილი, გამომაფხიზლებელი სტრიქონება სისხლივით შეასხა სახეში:

„პატრონი უნდა
ვეფხისტყაოსანს,
პატრონი უნდა მესხეთ-
ჯავახეთს.
ვინც მთაწმინდაზე გუშინ
დავმარხეთ,
ყველას, ყველაფერს პატრონი
უნდა,
რადგანაც სული შენითლა
უდგას“.

ამიტომ გაიხლიჩა მის პოემაში ისეთი მარადიული ერთიანობა, ადამიანები ისტუბი ალარ არიან, როგორცა იყენენ სამყაროს გაჩენიდან მეექვსე დღეს. ღვთის ნაბოძები თავისუფლება მათ ეუდად გამოიყენეს, შექმნეს ანომალიები და გადატვირთული სოციალური სამყარო:

„მწყურმა დაკაბა მიმინო,
ჭაკუა სჭრის ბალლებისაო,
ყვავმა აჯობა სირინოზს,
ლაღან დგა ძაღლებისაო“...

ანდა:

„ამერიკაში დანადგარი
შექმნეს ლაზერის,
დაარქვეს „ზივა“ —
ღმერთის სახელი...
პარადოქსია თუ პოეზია?

თუ „ზივა“, რომელიც მზისაკენ
ინგდის უამრავ ხელებს,
თხოულობს ზველს, რათა
მსოფლიო გადაარჩინოს“.

ეს პოემა დიდი შთაგონებით, ექსტაზით არის დაწერილი. როგორც ოსტატი, ჯ. ჩარკვიანი აქ შეუდარებელია. „მეექვსე დღის“ ლრამატიზმი მოდის ჩვენი-ყოველდღიური თავბრუდამხვევი ყოფიდან... პოემის ირონიას ღრმა სოციალური და ზოგადადამიანური მანკიერებები უდევს საფუძვლად. მასში ამოზრდილ, ყვავილივით უბრალო და უშშვენიერეს მეტფფორებს მთის ველური მიხაკის სურნელება გამოპკოლია. ამ პოემის სიბრძნე ალეგორიულ და სენტენციურ-ფილოსოფიურ გამონათქვამებშია შეფარული: „საცა სიყვარულია, იქ ბეერია ჯეჯილი“, „საცა ბეერი შერია, იქ ცოტაა ხორბალი“.

პოემის ეროვნული ხასიათი ჩაზგამულია ბათარეას კაფიენით. ბათარეკა პოემაში ეროვნული გამოფხიზლებისაკენ მომწოდებელი გმირია. თუ ამ პოემაში უზესთაესი გიიაზრება როგორც ზოგადადამიანური, გლობალური ტიპი, ბათარეკა ის ადამიანია, რომელიც ზოგადადამიანურისაგან განსხვავებით უკეთ იცნობს კონკრეტულ, ეროვნულ სატკივარსაც. მის კაფიენში სწორედ ეროვნული სატკივრით გამოწვეული ის.სეედა ჯონაკს, რომელმაც დავით ბურამიშვილს ათქმევინა: „ეერეს ჯონაკს, რომელმაც ფალბანსნილობის საბუთად ასეთი ღია მოხმართებს არიგებდა: **„საქართველოოთო, საქართველოოთო, ფუყება ჩემი ღია ბარათი“,** და როდესაც ისეთი შთაბეჭდილებაც კი შეიქმნა, რომ ჯანსუფ ჩარკვიანის სილიე, მუსიკალობა, ფეერალოვნება პირდაპირ სამშობლოს წიალიდან, მთებიდან, მინდორებიდან მოდიოდა და იგი ვერ მოიზღუდავდა ამხელა სივრცეს, ამხელა მუსიკას, ასეთ ფერებს რომელიმე ლოკალურ, ოთხედლიან ანტურაჟში, სწორედ მაშინ შემოგვთავაზა პოეტმა სრულიად მოულოდნელი, ახალი რიტმიკითა და „ბანზომიერებებით შექმნილი შესანიშნავი პოემა „მეექვსე დღე“. ეს არის უცნაური ეესპრესიით დაწერილი ღრამა, რომლის მოქმედება ოთახში მიმდინარეობს და რომლის შესაქმნელადაც „ქაროდა, ერთი შეხედვით, ისეთი „თეეხდური“ საქეიელი, როდესაც კაცი ღამის ოთხის ნახევარზე მეგობრის ოჯახში მიდის. მიდის ისე, არაფრისათვის, მოსაცლელის გამო, თუნდაც გულის გადასაშლელად.

აი ეს შემოხვევა (ვინ იცის, იქნებ ავტობიოგრაფიულიც), მოულოდნელ, ღრმა პოეტურ-ფილოსოფიურ გააზრებას იძენს პოემაში. უფრო სწორად, კი არ გააზრება, კი არ ხდება ამ ფაქტის ანალიზი, არამედ თითქოს ეს შემთხვევა იმპულსი იყო, ძლიერი ბიძგი იყო სამისოდ, რომ იმდენი ხნის დაგუბებულ ბოლმას, სიბოლოს, სიყვარულს, სიბრძნეს, სიხარულს ერთბაშად ამოეხეთქა და ჭა ბის.ცემოდა. ერთბაშად გახსნილიყვნენ ადამიანები, გამოფხიზლებულიყვნენ, ერთხელ კიდევ შეეხედათ ერთმანეთისათვის, უკეე ცხოვრებანაბეტნა და ავ-ქარვიანებს, გადაშლილ ხელისგულზე ერთხელ კიდევ დაესვათ თავიანთი ბავშვობა და ამ ბავშვობისა და სიწმინდის ფონზე უკეთესად წარმოეჩინათ ჩვენი რეალური ყოფა.

როგორც ავტორს, ჯანსუფ ჩარკვიანს შეგნებული აქვს ამ პოემის სათაურიდან წამოსული სიზოფელე და პასუხისმგებლობა. ეს ბიბლიური სათაური ერთგვარი ტვირთივით არის, რადგან ერთი შეხედვით, უცნაური, მაგრამ მხატვრული ლოგიკის წყალობით ზებენბრილი რამ—ერთბაშად, ერთ წამში იცვლება, იმსხვრევა დროისა და სივრცის თვალუწვდენელი სამანები, ისტორიული ბეჭედნი ისევე ფქტური მონაწილენი ხდებიან ამ საკანგაშო პროცესისა, როგორც ჩვენი თანამედროვე ადამიანები.

ჯანსუფ ჩარკვიანის პოემათა ლირიკული გმირი ზზრად თავის სათქმელსა და სატკივარს სწორედ რომ ისტორიული პირის არსებაში, მის ცნობიერებაში გარდატეხილსა და გამოვლენილ გვიჩვენებს, რის შედეგადაც კიდევ უფრო ხელშესახები და ძვირფასი ხდება სამშობლოს გრძნობა, ბა, კიდევ უფრო ძლეოდა ფ ზეიზრდება თავისუფლებისადმი სწრაფვა და ლტოლვა:

„ვაი მამულო, რამდენს ბვნონა,
ვისაც სიტყვა არ აუწონია,
რომ საქართველოს ნამზნელ
გოლიათს, ხმალამოღებულს არ
უბრძოლია.
მივგრუხუნობდით და
მივუზვავობდით, ყველა
საკვდილთან შენახვედრია,
თავისუფლება ისე არ მოდის,
თავისუფლება ლომთა
ხვედრია“.
(„ჯაკვის თორანი“).

ამ სტრიქონებში კარგად ეგრძნობა ქართველი ხალხის ფიზიკური და, უპირველეს ყოველისა, სულიერი გამოცდილება.

არსებობს ისეთი მარადიული და ამავე დროს, ისეთი შეჩვეული ცნებები, რომელთა გამოხატვა და რომლებზე წერაც, ერთისა და იმავე დროს იოლიც არის და ულარესად რთულიც. სწორედ ასეთი მაღალი ცნება გახლავთ სამშობლო. ჯ. ჩარკვიანის მარადიული მოჯურე